

allerede inde i en Periode, hvor der er flere og flere, der ønsker at sælge deres Jord. I den Henseende er det ogsaa interessant at lægge Mærke til Lovforslagets Bemærkninger, hvor der staaer, at der til Jordlovsudvalget er indgaaet et Antal Henvendelser med Tilbud om at sælge af større eller mindre Ejendomme til Udstykning i Henhold til denne Lov. Det er netop det, der er. Den ene efter den anden melder sig, som har Jord at sælge til Jordlovsudvalget. Men saa er det ubegribeligt, at man vil fastholde, at der absolut skal eksproprieres.

Jeg har som Medlem af Jordlovsudvalget modtaget flere interessante Breve. En Mand skriver f. Eks. til mig, at han for en hel Del Aar siden købte sig en Ejendom paa 70 Tønder Land. Nu har han opdyrket det hele, men efterhaanden som han har faaet Jorden i Kultur, har han kun Bygninger til Halvdelen af Arealet, nemlig til de 35 Tønder Land, hvorfor han ønsker at sælge Resten. Hvis han ikke faar den afhændet, skal han nemlig bygge. Han ser derfor sin Fordel ved at afhænde det halve. Den Slags Eksempler er der mange af, og ærede Medlemmer kan være overbeviste om, at der i den kommende Tid vil komme endnu flere.

Naar man paa den Maade kan faa tilstrækkelig Jord, er det ufatteligt, at man stadig og stædigen holder fast ved at skulle have en Ekspropriationsbestemmelse. Det er ligefrem ved at blive en Tvangstanke hos Regeringspartierne, at de under ingen Omstændigheder kan tænke sig et saadant Lovforslag — nu skal vi høre, hvad de Herrer har at sige, naar de kommer op paa Talerstolen —, naar de ikke faar en Ekspropriationsbestemmelse ind i det. Har man da i den Grad forelsket sig i dette med Tvangsafstaaelse, at man overhovedet ikke kan tænke sig Muligheden af, at der kan erhverves Jord, uden at man skal erhverve den ved Tvang det ene Sted fra den Mand, det andet fra en anden Mand, og maaske paa den Maade gribe ganske forfærdelig fejl, idet det var ganske andre Steder, man skulde søge Jord?

Vi har, som sagt, i den Henseende akkurat det samme Standpunkt i Aar som i Fjor. Vi vil ikke være med til denne Ekspropriationsparagraf, fordi det allerede i dette Øjeblik viser sig, at der kommer mere end Jord nok frem til at mætte den Jordhunger, man mener, der i det hele taget er.

Dertil kommer, hvad jeg tidligere har udtalt, at eksproprieret Jord ikke bliver billig Jord. Hvis det kunde opnaas, saa kunde jeg naturligvis for mit Vedkommende alligevel

ikke tiltræde den foreslaaede Bestemmelse i alt Fald for Tiden, men saa kunde der dog maaske fra de Herrers Side set være noget, der talte derfor. Men det kan efter min Mening ikke blive billig Jord, der skaffes ved Ekspropriation. Man skal nemlig betale den Værdi, Jorden er vurderet til, men man kommer ogsaa til at tage andre Hensyn. Vurderingen finder Sted efter Regler, som gaar ud paa, at den skal vurderes efter, hvad en forstandig Køber vil give for Jorden, forsaavidt den er i normal Kultur. Naar man nu skal ekspropriere et Stykke Jord fra en Mand og kommer ud paa dette Stykke Jord, saa er den maaske ikke i normal Kultur, men i meget høj Kultur, og saa er man selvfølgelig nødt til at give Manden Betaling derfor, og man maa efter min Mening i mange Tilfælde ogsaa give Erstatning for de Bygninger, som vedkommende faar tilovers, naar han skal aflevere en Del af sit Jordareal. Det vil saaledes vise sig, at man slet ikke faar billig Jord ved at ekspropriere. Heller ikke af den Grund skulde man altsaa fastholde Ekspropriationsparagraffen.

Nu vil man naturligvis fremføre — det er allerede kommet paa Tale —, at der er saa mange Ansøgere, at det for at kunne tilfredsstille Jordkravet er aldeles nødvendigt at kunne ekspropriere; thi ellers faar man ikke tilstrækkeligt. Man henviser til, at der er over 1 000 Ansøgere, og at man i Aar højst kan imødekomme 300. Forholdet er imidlertid det, at det er mærkeligt, vi overhovedet har Jord til Raadighed i denne Sommer. Det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) var ogsaa noget inde derpaa. Jordlovsudvalget har arbejdet meget forceret, for at der overhovedet i Foraaret 1920 kunde være Jord til Udstykning. Det siger altsaa ingen Verdens Ting, at der er 1 000 Ansøgere. Der er for mig ingen Tvivl om, at til næste Aar vil der være tilstrækkelig Jord, i alt Fald er det mig bekendt, at ca. Halvdelen af vore Lensbesiddere har ønsket deres Jord behandlet efter Loven om Len og Stamhuse. Ad denne Vej vil der derfor fremkomme meget betydelige Jordarealer, og tillige vil der Aar for Aar komme en Del Jord fra vore Præstegaarde.

Der er naturligvis ogsaa en Grænse for, hvor mange Brug der hvert Aar kan oprettes. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem fra Lejre har konfereret med Finansministeren, men jeg kunde dog tænke mig, at Finansministeren vilde sige: vi har ikke Midler til Raadighed i en saadan Udstækning, at vi kan tilfredsstille alle Krav. Det er nemlig meget betydelige Beløb, der medgaar til Opførelse af Bygninger.